

“M’agrada recrear-me en la dolça tristesa, una mena d’estat de gràcia”

Josep Manel Vidal (l’Alcúdia de Crespins, 1965) es donà a conèixer a la xarxa amb unes proses poètiques de gran intensitat lírica i emocional que acabaren fent el salt al paper. *La fràgil arquitectura dels teus gestos* (Onada Edicions, 2014, premi Vila de Puçol) és el seu segon llibre publicat. Més dens i colpidor, també més obscur, que el seu apreciable debut literari.

—Vostè no és el primer escriptor que comença amb un bloc i acaba en el format llibre. Per què fer-ho si ja tenia una certa difusió a la xarxa?

—Home, perquè el format llibre té la seua mística. Donar cos físic a allò que escrius fa il·lusió. Tot i que jo no he deixat mai de publicar a la xarxa. Sempre tinc una relativa pressa.

—De fet, vostè fa servir una certa poètica de la immediatesa: els sentiments bolcats a la pantalla de manera immediata, com una necessitat.

—La gent em pregunta sovint si tarde molt a fer els textos, si hi dedique molt de temps. I no és així: moltes vegades em ve com un llamp la pensada i allà va. L’aboque ràpid, amb un parell de correccions com a màxim.

—Potser li pregunten això per l’elaboració dels seus textos, amb un maneig molt ric del llenguatge, fregant el barroquisme, de vegades. Fa la sensació de molta elaboració.

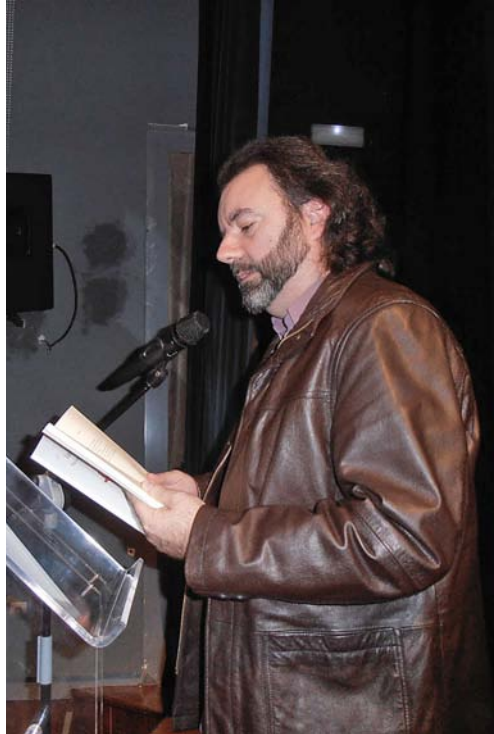
—No és així. Podríem dir que m’he acostumat a fer les coses d’aquella manera i m’ix més fàcil, quasi automàticament.

—D’on prové aquella intensitat? Quins són els referents?

—Jo sempre dic que el meu referent va ser Pablo Neruda, en concret un llibre de memòries, *Confieso que he vivido*, molt intens, una manera molt especial de biografiar la vida. M’agradava el seu lirisme, les figures... Em va impactar moltíssim. I volia escriure d’aquella manera. Després hi ha Vicent Andrés Estellés, la seua capacitat de traure força poètica de les coses més senzilles i quotidianes.

—En qualsevol cas, el seu és un format que s’adiu bé amb un bloc i amb internet: textos breus, potents...

—Això també marca molt. Els escrits molt llargs no saps si la gent se’ls acaba de llegir. Si faig un text excessivament llarg el guarde i potser acabe oblidant-lo. Intente fer coses molt concretes, molt curtes, que siguin agradables de llegir.

Josep Manel Vidal, en un recital poètic.

—El preocupa que hi haja cohesió als llibres o estan pensats perquè el lector vaja tastant de mica en mica, com al bloc?

—Sí que em preocupa que hi haja un argument que quede clar i una certa evolució, però no em sent capaç de fer-ho. Intente agrupar els textos d’una manera determinada, però m’agrada la idea que el lector llegeixa un fragment, deixi el llibre a la tauleta de nit i, a l’endemà, torne per un altre fragment. Perquè, certament, els textos estan escrits d’aquella manera atzarosa o lliure.

—El títol del llibre remet a la seua preocupació per les imatges i la manera adient de transmetre-les.

—És veritat. Fa poc vaig rebre una proposta d’un treball a quatre mans. I alguns dels textos que m’enviaven els descartava perquè no era capaç de veure la imatge, que és el que m’atrau i m’inspira.

—El llibre sembla més obscur que l’anterior, *El teu nom és un ésser viu*,

hi ha una densitat diferent, més colpidora.

—El primer era un recull de textos que ja estaven publicades al bloc i aquest té una intenció més literària, és diferent. També és fruit d’un moment determinat de la meua vida que acaba emergint. Com diu Baixauli, i a mi m’agrada repetir, no escrivim al peu de la lletra allò que vivim, però hi ha suc biogràfic.

—Hi ha un moment que escriu: “No sé qui m’ha dut aquesta mort perquè faça vida”.

—És dur, sí. És un moment de certa decepció, un pas complicat de la vida. En tot cas, potser el to melangiós que faig servir acaba transmetent un cert pessimisme, però a mi m’agrada recrear-me en el que anomene la dolça tristesa, una mena d’estat de gràcia personal que és quan més productiu estic.

—En el moment en què vivim, s’ha plantejat fer una poesia de caire més social?

—Això m’ho diu molta gent, per què no faig una poesia més combativa. Però jo ja faig una poesia si no de combat, sí compromesa: donar naturalitat a la manera d’expressar sentiments en la nostra llengua ja comporta un compromís. A més, hi ha gent que s’ha apropiat al valencià a través dels meus textos. Això també és una manera de fer normalitat.

Xavier Aliaga